

under denne Tanke fremkommer, er os ganske ligegyldig, idet det for os er Indholdet, der er det afgørende. Angaaende dette Indhold vil jeg minde om, at da vi havde den store Organisations- og Reorganisationslov for vort samlede Udenrigsstyre til Behandling i Fjor, herskede der fra alle Sider Enighed om, at den fremtidige danske Udenrigspolitik i afgørende Grad maatte blive og være en Erhvervs-politik, en økonomisk Politik. Det forekommer mig, det er nødvendigt at drage Konsekvenserne heraf, og de maa da i første Række gaa ud paa, at der gives Rigsdagen Lejlighed til at følge med ikke mindst i vore ydre økonomiske, handelspolitiske og toldpolitiske Forhold, om hvilke jeg drister mig til at sige, at vi i Øjeblikket svæver i salig Uvidenhed til Trods for, at Rigsdagen just paa disse Omraader har det allerstørste Medansvar. For os er der derfor i Grundtanken om et saadant Udvalg i ganske overvejende Grad sigtet imod de saglige Momenter, ligesom vi ønsker Forhandlingerne i dette Udvalg ført paa et sagligt Grundlag.

Men paa den anden Side kan det jo ikke nægtes, at de Begivenheder, der er foregaaet i Mellemtiden, vel ogsaa understreger den øvrige Nytte, ja, jeg kunde næsten sige Nødvendighed af et saadant Udvalg. Jeg skal ikke komme ind paa de enkelte Begivenheder, som jo allerede har været fremdraget her i Dag fra anden Side, men vil dog blot lige rejse det Spørgsmaal, om der ikke paa en eller anden Maade kunde gives Danmarks Rigsdag en Meddelelse om f. Eks. det grønlandske Spørgsmaals Udvikling. Jeg kan absolut ikke dele det ærede Medlem Hr. Brorsons Anskuelse om, at det er mere normale Tider, man gaar i Møde. Man hører sandt at sige meget om disse normale Tider, men for hver Dag der gaar, synes Tiderne at blive mere unormale, og jeg maa overfor det ærede Medlem Hr. Brorson sige, at allerede det Tidsrum, der ligger imellem Udenrigsstyrelovens Vedtagelse og nu, har jo været saa fuldt af komplicerede Problemer netop paa dette Omraade, som har henvendt sig til os med en Styrke, der i alt Fald for mit personlige Vedkommende har været dobbelt ubehagelig derved, at man savnede den mest fundamentale Viden og Forudsætning for at bedømme, end sige tage ansvarlig Stilling til disse Spørgsmaal.

Paa den anden Side vil jeg lige saa bestemt understrege, at et saadant Udvalg — til hvilket jeg altsaa knytter meget store Forhaabninger — selvfølgelig ikke i nogen

Grad maa beskære den ansvarlige Regerings Ansvar overfor Udenrigspolitikken Førelse, og her er jeg da i en vis Modstrid med den ærede Forslagsstiller, det ærede Medlem Hr. P. Munch, idet jeg forstod, at der i hans Udtalelser laa en ret udpræget Lyst til at faa et vist politisk Moment ind i dette Udvalg. Det ærede Medlem Hr. Munch talte om Mellemedet mellem Regering og Folketing. Dertil vil jeg nu for det første sige, at vi fra vor Side i sin Tid foreslog dette Udvalg som et Rigsdagsudvalg og for saa vidt altsaa principielt staaar paa samme Standpunkt som den højtærede Udenrigsminister. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse det Forslag, vi stillede under Behandlingen af Udenrigsloven. Det lød saaledes: „For at sikre en stadig Forbindelse mellem Rigsdagen og Ledelsen af den udenrigske Politik nedsætter Rigsdagen et staaende Udvalg for udenrigspolitiske Anliggender“. Det ærede Medlem Hr. P. Munch henviste i sin Tale i øvrigt til den glimrende Føling, der havde været mellem Regeringen Zahle og Rigsdagen. Jeg tror nu, det ærede Medlem staaar ret ene i sin Glæde paa dette Omraade; navnlig den daværende Udenrigsminister var vist ikke for ivrig til at afgive Forklaringer og Meddelelser til Folkerepresentationen, og uden at ville rippe op i gamle Skader tror jeg dog, jeg kan sige til det ærede Medlem Hr. P. Munch, at hvis han blot havde haft noget mere Ret i sin Udtalelse, kunde der være sparet megen Modgang ogsaa for det ærede Medlems eget Parti.

Med Hensyn til Forslagets Punkt II. er det rigtigt, at vi fra vor Side har ønsket en Offentliggørelse af Aktstykker og Dokumenter omhandlende det Spørgsmaal, der er paa Tale, men det er rigtignok under den Forudsætning — en Forudsætning, jeg gerne her i Dag vilde understrege yderligere —, at det overlades til den ansvarlige Regering at bestemme baade, i hvilket Omfang en saadan Offentliggørelse skal finde Sted, og det belejlige Tidspunkt for en saadan Offentliggørelse. Jeg synes imidlertid ogsaa, at der i det ærede Medlem Hr. P. Munchs moderate Slutningsudtalelser efter en mere kraftig Indledning laa en Anerkendelse af Berettigelsen af at tage opportune Hensyn, som gør, at det ærede Medlem ikke staaar saa langt fra os i sine Anskuelser paa dette Punkt. Det ærede Medlem fremhævede, at en Offentliggørelse under opportune Hensyn til foreliggende Forhold og i den Form, som alle Partier maatte kunne enes om, skulde være det, man skulde stræbe efter,